

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

FORENING & MUSEUM

Medlemsblad for Helsingør Museumsforening Nr. 4 1993

Så er det jul igen

-denne hyggelige tid, hvor man med lidt god vilje kan komme i god gammeldags julestemning lidt udenom det materielle ræs. I skrivende stund mangler der stadig sne, men julen kan dog stadig nå at blive hvid, som på forsidebilledet, hvor vi ser en Helsingør-familie på juletur i skoven -måske Teglstrop Hegn- omkring 1910. Påklædningen er ikke just sporty, så man kunne tænke sig, at de er på en lille tur juledag. Slæden er måske julegaven til den dreng, der har måttet vige pladsen for damerne, sikkert efter fotografens anvisning. Han står klar med sin styrestang, som om han vil skubbe slæden det sidste stykke, men de voksne ser betænkelige ud og ville nok også have svært ved at holde hatten på hovedet, især damen nærmest, selvom hendes hat sikkert er tøjret med en solid hattenål. Den tids almindelige familie var som regel ikke indstillet på de større sportsudøvelser, og havde ikke specielt tøj til den slags, bortset måske fra unge fodbold- eller cykleentusiaster. Desværre kender vi ikke personerne på billedet. Et herligt julemotiv er det imidlertid -og drengen har sikkert fået sin plads tilbage i kælken efter at billedet er kommet sikkert i fotografens kasse til glæde for eftertiden.

Annette Aagaard/LBM.

Redaktion

Birger Mikkelsen
(Ansvarshavende)
Kenno Pedersen
Lars Bjørn Madsen

Tryk: A-print, Lispergærde

Stof til Forening og Museum, der udkommer med 4 numre om året, modtages meget gerne og bedes indsendt til Helsingør Museumsforening, Hestemøllestræde 1 3000 Helsingør.

Indhold

†S. Chr.
Petersen:
Guldgravervej

*

Kammerraad Withs
beretning om Helsingør
i året 1799.

*

Lidt om Villa
Augusta

*

Annette
Aagaard:

Julen 1908

-en historie om et
billede

Samme:

Julegaveideer i året
1894.

Guldgravervej

-drømmen om guld og grønne marker.

af † S. Chr Petersen

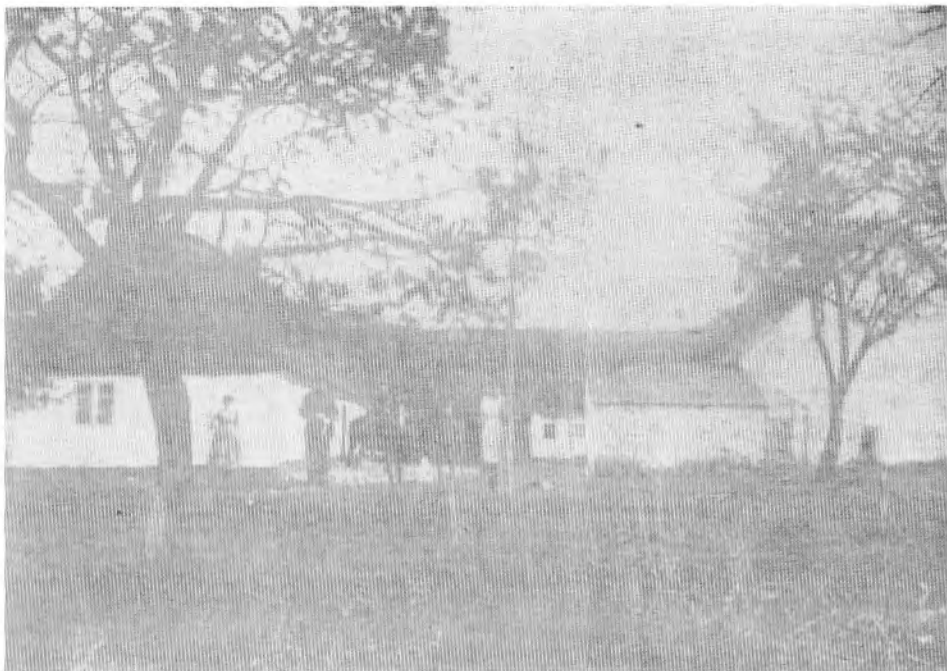
Nu afdøde maskinmester S. Chr. Petersen, som var leder af Helsingør Byhistoriske arkiv i 1960'erne, har i sin tid skrevet en lille beretning om den nu forsvundne Guldgravergaard og navnet, som er bevaret i Guldgravervej.

I 1813 blev der født en dreng i Hørsholm, som blev døbt Ole Jensen, men som sidenhen skulle blive bedre kendt som »Guldgraveren«. Han kom allerede som 11-årig til søs som skibsdreng, da hans forældre tidligt var døde. Da han 14 år gammel blev konfirmeret i Hornbæk Kirke, havde han således selv tjent til sit konfirmationsudstyr. Efter konfirmationen sejlede han i 24 år på langfart som matros og styrmand. Ole Jensen kom flere gange jorden rundt, sejlede 6 gange rundt Kap Horn og 3 gange rundt Kap det gode Haab. Adskillige gange havde han været ude for forlis; sidste gang i Stillehavet, hvor kun få af besætningen blev reddet. De reddede blev landsat i San Francisco, hvor guldfieberen netop på den tid havde raset i Californien, efter der var fundet guld i Calaveras øst for San Francisco. Da Ole Jensen var i besiddelse af uafhængighed og mod, drog han med strømmen af folk til de rige guldmener ved Calaveras. Efter Ole Jensen havde vasket og gravet efter guld i ca. 1 år, opgav han imidlertid det farefulde arbejde blandt røvere og indianere og drog hjem til Danmark. Det fortælles, at da Ole Jensen kom hjem, havde han på sig et

Ole Jensen fotograferet med sin hustru i 1890.

bredt bælte, hvori var indsyet guldstøv og guldklumper. Samme år, 1852, købte Ole Jensen et mindre landbrug på 17 1/2 td. land beliggende på Helsingør Overdrev, loddet nr. 156. Gårdens tidligere ejer, Poul Nielsen, havde ved købet fortalt, at markerne var tilsåede, og da Ole Jensen på det tidspunkt ikke havde noget kendskab til landbrug, stolede han på sælgerens udsagn uden at undersøge om det var rigtigt. Det viste sig snart, at markerne ikke var

tilsået i det omfang, der betingede købet, og at Ole Jensen var blevet snydt af Poul Nielsen. Det fortælles af børnebørnene, at der efter Poul Nielsens død hvert år efter høst hørtes støj på loftet, hvor kornet lå, som om nogen målte kornet op. Da det gentog sig år efter år, gik Ole Jensen en nat, da støjen var særlig hørlig, op på loftet og sagde disse ord: »Jeg ved, du har beskuffet mig Poul Nielsen, men i Guds navn tilgiver jeg dig; hvil i fred«. Fra den dag blev der ro på loftet. Endvidere fortælles at Ole Jensen var en meget godgørende mand mod de fattige, og at han under en landbrugskrise hjalp flere af sine naboer og bekendte over krisen, og at dette egentlig er grunden til at gård og vej allerede dengang fik den uofficielle guldgraverbetegnelse, som en tak og et minde om hans godgørelse.

Ole Jensen solgte gården omkring 1889-

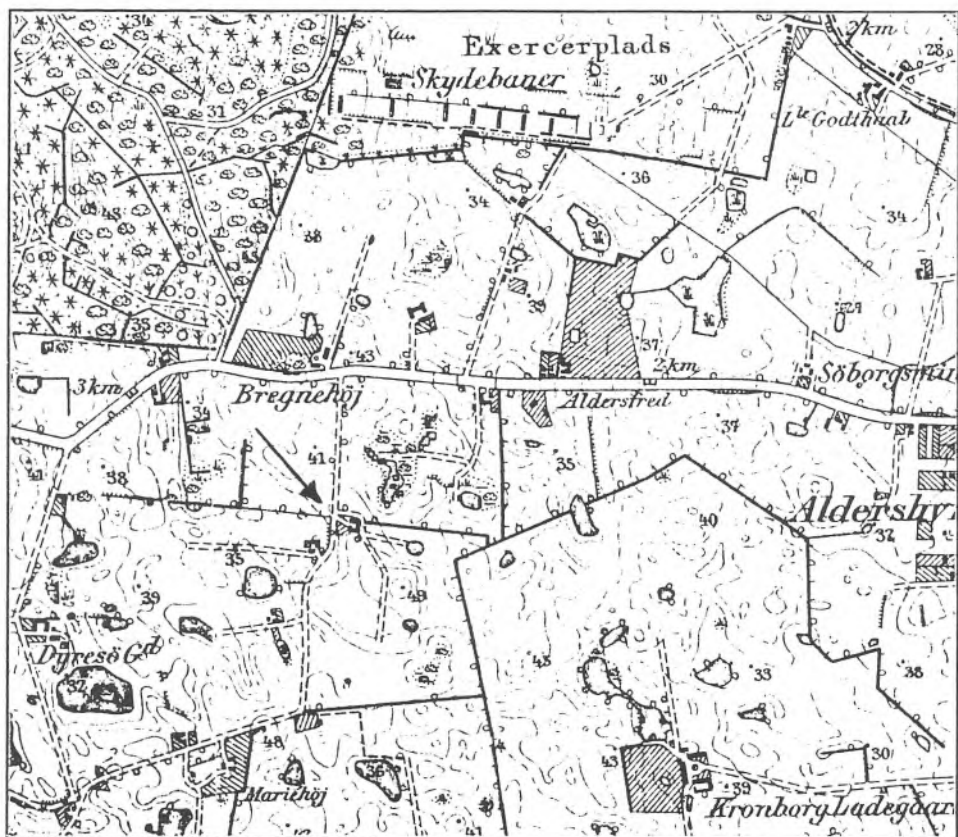
Guldgravergaarden fotograferet i begyndelsen af 1920'erne. Personerne, der skelnes på denne meget dårlige gengivelse, er familien, som overtog ejendommen efter »Guldgraveren«.

90 og kom derefter i klosteret i Helsingør og døde den 3. november 1904. Den gamle Guldgravergaard nedbrændte den 21. februar 1929.

Noter vedr. Guldgravergaard

v/ Lars Bjørn Madsen

I 1826 solgte bager Teetz ejendommen (jordebogsnummer 107, matrikelnummer 53, brandtaxationsnummer 564) til Poul Nielsen. Denne solgte ejendommen til Ole Jensen i 1851 (købekontrakt af 29. september 1851 og skøde af 31. juli 1852). Den oprindelige Guldgravergaard (Blax. 564) lå, hvor Blichersvej og Spættevej i

dag møder hinanden. Spættevej hed oprindeligt Guldgravervej, et navn denne gamle adgangsvej til gården fik i 1929. Navnet Guldgravervej er nu overført til en ny bebyggelse ved Lindevangsvej og et nyt navn Guldgraverstien er givet til en cykle- og gangsti mellem Esrumvej og Kronborg Ladegaardsvej.

Efter gårdens brand opførtes en ny Guldgravergaard, som lå, hvor nu Nordvestskolen er opført.

Om Guldgravergaardens brand den 21. februar 1929 kunne Helsingør Avis berette følgende:

»Ved halvtitiden i Formiddags alarmeredes Politii og Brandvæsen til den Løjnant

Forstørret udsnit af målebordsblad fra 1929 over området ved Guldgravergården. Selve gården, der ligger umiddelbart syd for Bregnehøj ved Esromvej, er markeret ved en pil.

Poul Hammer tilhørende Ejendom »Guldgravergården« ovenfor Bakken ved Esrumvej. Ejendommen, hvis Tilliggende er ca. 20 Tdr. Land, bestod af tre sammenbyggede Længer, der var Straataekte og meget gamle, og Ilden, som opstod fra en af Skorstenene i Stuehuset, bredte sig med stor Hurtighed, saaledes at alle tre Længer i mindre end et Kvarter var omspændt af Flammerne, og hele Ejendommen ned-

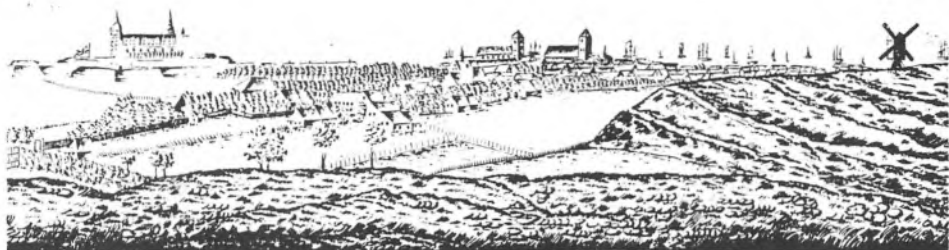
brændte til sidste Pind i Løbet af en halv Time. Tiltrods for den rivende Hurtighed, hvormed Ilden bredte sig, lykkedes det dels Gaardens egne folk, dels tililende Naboer, at redde hele Besætningen, Fjerkræ og iøvrigt alt Levende: en Spædekalk kom ud i yderste øjeblik, men hele Indboet, alt Materiel og Redskaber brændte. Ved Dyrenes Redning og ogsaa paa anden Maade, ydede Kornet- og Korporalskolens Mandskab, der var til øvelse paa Eksercerpladsen og straks, da de saa Branden, ilede til, udmærket Assistance. Kornetterne trak afsted gennem Sneen med de opskræmte Dyr over til Einar Jensens Gaard, hvor de kom i Hus. Ligeledes ydede Kornetterne god Hjælp ved at transportere Brandvæsenets Sprøjtemateriel gennem Vejens tykke Snelag hen til et ved Gaarden liggende Vandhul. Nogen større Betydning havde denne Slukning dog ikke: det var minimalt, hvad der kunne skaffes af Vædelse og Slangerne sendte Straaler paa flere Steder, saa et Par af Brandmændene fik lidt rigeligt af det Vaade ud over sig. Der var iøvrigt mødt med stor Udrykning, men af det nye røde Materiel maatte man lade den store Vogn blive holdende ude paa Esromvejen og den anden kørte uhjælpeligt fast i Snelaget midt paa Vejstykket op til Brandstedet. Vi erfarer senere, at da Brandmandskabet havde faaet slaaet Hul paa Dammens Is og sat de 3 Tommers Slinger til, lykkedes det at faa rigeligt Vand, og Presset var til Tider saa stærkt, at Murene gav efter og væltede for disse solide armtykke Straaler. Noget let Arbejde vil det næppe blive atter at faa Slangerne transporteret til Helsingør, da de jo efterhaanden blev stivfrosne. Vi finder Anledning til at nævne, at en af Brandmændene under Redningsarbejdet paa et kritisk Tidspunkt trængte ind i de brændende Bygnin-

ger og reddede to Grise, som ellers uhjælpeligt ville være indebrændt, og om et lignende godt Stykke Redningsarbejde kan der meldes for en ung Mand derude fra, idet han ligeledes med største Fare for sig selv, trængte ind i Stalden og løste flere af Kreaturerne. Som nævnt er Ilden opstaaet i Stuelængens Tag. Kriminalpolitiet undersøger Sagen, men har endnu ikke noget bestemt Holdpunkt. Ilden opdagedes først, da den var brudt gennem Straataget og der kan være Formodning om, at den som nævnt hidrører fra en Utæthed i Skorstenen.«

Dagen efter bragtes en mindre notits, der kundgjorde, at det eneste væsen, som indebrændte på gården, var den store sorte hund, som var lukket inde.

Kammerraad Withs Beretning om Helsingør i Aaret 1799:

»Denne, Dronningen for alle Danmarks Købsteder, har om Sommeren en daglig Blanding af alle Europas Nationer, som fra og til de mangfoldige, idelig ankomende Skibe, fra og til dens stolte Toldkammer, er lig en jagende Sværm Oldenbørrer i en smuk Majaften. Men med Ynk betragter man Byens Havn, der er den aldeles uværdig, og næsten at ansee som bygget for Færgeløbsjoller. Man har dog Haab, at paa et af tvende andre belejlige Steder end der, hvor den saakaldede Havn nu er, blive indpælet og fordybet en Baj for 1000 og maaske flere Skibe. Det vil næppe blive Spørgsmaal om en Tønde Gulds Anvendelse hertil, eller mere, betalte sig; ikke at tale om at den højeste Nødvendighed udkræver en sikker Havn til dette af alle under Danmarks Septer liggende Kyster bedst belønnede Sted. Stedets Lotser, som tillige ere Færgemænd, udgjøre et Chor af 150 Mænd, alle muntre, tildeels velhavende og færme Folk. Fiskeriet hertil er vel godt, da det er en Fornøjelse hver Morgen at see Fisketorvet overflødigt forsynet med mange Sorter levende Fisk, som nys have forladt deres Element; men alligevel kunde denne vigtige Næ-

ringsgren meget udvides til Medvirkning og Forhandling, naar et Selskab vilde forene sig og sejle til Havs, da det som nu bringes i Land, til daglig Fornødenhed, fanges med Sættegarn under Landet. Staden har tvende Kirker, en dansk og en tydsk, foruden en Hospitals og en engelsk Kirke, samt en Jøde-Synagog; en berømt latinsk Skole, og et godt dansk Skolehold, adskillige Arbejdsanstalter, et stort Hospital og et Sygehus for fremmede Skibsfolk. Et Fattighus, sex Gader, hvori nogle offentlige Lygter, foruden en Del Stræder. Omtrent 350 Borgere, hvoraf 16 eligerede. Grosserere og Kjøbmænd imod 40. En Ankersmedie og syv andre Smede, otte Slagtere, sex Bagere og henimod 40 Bryggere og Brændeviinsmænd. En Reberbane af Betydenhed; en Skydebane, to Sukker-Raffinaderier, et godt Apothek, to Doctores Medicinæ og tre Chirurger, en Genever- og Stivelsesfabrik. Iblandt Borgerne vare flere gode Professionister, men man sagde, ikke almindelig god Velstand. Tre Herbergeersteder med Magistrat-Taxt i hver. Det er ikke at undre, at disse ere almindelig dyre Opholdssteder, formedelst den store Mængde Mennesker, som idelig

fra Skibsflaaderne komme i Land og ofte naar Vinden er dem contrair, sætter Levnetsmidlerne i en uhyre Priis, ja undertiden gjør dem manglende. Alligevel veed jeg ikke nogetsted at have smagt bedre Øl til fire Skilling Flasken end her. Stadens Vand er temmelig godt og i Overflødig-
 hed. Her opholde sig otte udenlandske Consuler, saa og nogle Sprog mestre. End-
 deel Kiøbmænd tale færdigt Engelsk, saa-
 velsom de fleste Lotser og Skibsfolk.

Magistraten bestaar af en Borgemester, to Raadmænd, hvoraf den ene er Bye- og Raadstueskriver. Raadhuset er en stor og gammel Bygning, som trænger til Udpyntning. De kriminelle, saavel som de civile Arrester ere forordningsmæssige. Her lønnes sex Vægtere. Stadens Garnison bestaar af fire Jægercompagner. Helsingøer ejer et Overdrev paa nogle Hundrede Tønder Land, som ligger i den elendigste Forfatning, som kan tænkes; og er for det meste bevoxet med Lyng og Moos. Man har tilforn hørt Rygte om Strid over denne Stadens Herlighed; men der er nu Haab om Fred og Almeen-Uddeling, og i saa Fald ogsaa om et forbedret Agerbrug. En Træeskole ved Staden fortjener Opmærksomhed; den er oprunden ved Borger og Bager Mentzes Konstgartnerie og Flittighed, og indtager omtrent tolv Tønder Land paa tre Steder. De to indeholde flere end 20000 Træer, optrukne af Kierner, og indokulerede med forskjellige gode Frugter, hvoraf allerede for nogle Aar siden, en stor Deel ere kjøbt af Nordmænd og Svenske, som finde sig bedre tjente med disse end de fra Holland og Lybek. Den tredie Plantage, som dog ikkun haves i Leje paa visse Aar, indeholder Millioner, paa samme Maade opelskede som hine, og giver en lykkelig Udsigt for Ejeren, naar først almeen Kundskab derom er bleven

vitterlig. Saavel for Landets egne Frugtel-
 skere, hvorved udenlandsk Indkjøb kan forekommes, og den Helsingøerske Træ-
 frugthandel tillige ophjælpes, staa denne
 Anmeldelse her. Man lægge Mærke til, at
 de nu i to Aar holdte Frugtræ-Auctioner
 paa Kiøbenhavn's Børs over Hollandske og
 Amerikanske Sorter, ere skeete sidst i
 Maj Maaned, hvorimod de kan faaes søv-
 værts fra Helsingøer til hvilken beqvem
 For- eller Efteraarstid man vil. Danmarks
 herlige og mange Sletter kunne med Held
 modtage Forbedring af dette Slags uden
 Savn for Agerbruget, og muligt stige til
 saadan Forædling, at vi kunde sælge Frug-
 ter til Fremmede, istedetfor bestandig at
 kjøbe af dem. End en Industriegren fandt
 jeg her, som fortjener Udvidelse; denne
 nemlig at alle Færgelaugets Baadesjæl for-
 væves af en eller flere Mestere til godt
 Ravndug af det Garn, som Færgelaugets
 Koner selv spinde om Vinteren. Ønskelig
 var det tillige om denne sjældne Markeds-
 plads fabriksmæssig var forsynet med alle
 Sorter gode og færdige Klædingsvarer til
 Søemandsbrug og Tjeneste for de mang-
 foldige fra Nord og Syd kommende Men-
 nesker, som undertiden efter en lang Reise
 finde sig forlegen. Nogle smaa Boutikker
 ere vel i den til Stranden eller Havnen
 nedløbende liden og meget snevre Gade,
 med nogle Par Skoe og Støvler, Pelse, Ka-
 vajer, Skindhuer og nogle flere Artikler,
 hvis pyntelige Forfatning jeg dog afholder
 mig fra at rose. Maaskee en gammel Patri-
 ots Forslag til en lignende Indretning en-
 gang vinder Sejr til hans megen Ære. Det
 herlige og stolte Kronborg og det yndige
 Marienlyst, hvorfra gives en herlig Forlyst-
 telse for Øjet til det svenske Rige, og det
 altid besejlede Kattegat, er her uden mine
 Anmærkninger.

(Titl. publ. i "Iris og Hebe" september 1799).

Lidt om Villa Augusta

Ved et tysk badested boede i sin tid baron Carl Frederik Aksel Bror Blixen-Finecke. Baronen havde været gift med Christian den Niendes dronning Louises søster, prinsesse Augusta af Hessen-Kassel, og ægteparret ejede i Helsingør den store fornemme villa "Augusta", der forlængst er nedrevet og opslugt af DSBs store rangerterræn syd for byen. Her boede parret ofte, når hoffet var på Fredensborg. Baron Blixen-Finecke blev stamhusbesidder syv år gammel, da han arvede godset "Dallund" ved Odense. Godset var i 1722 kommet i den gamle mecklenborgske adelsslægt von

På dette fine fotografi, som museet i sin tid har fået skænket af E. Tvede, ses Villa Augusta i begyndende forfald. Billedet er vel optaget omkring århundredskiftet, og Statsbanerne har allerede lagt skinner og venter blot på mere plads. Hvem bygningsstatelige udseende skyldes, ved vi ikke, men den var utvivlsomt opført som hovedbygning til tømmermester Plums sukkerraffinaderi. Villaens arkitektoniske kvalitet stod ikke meget tilbage for den heldigvis stadig eksisterende bygning for Civilforsvaret, Svingelport 7; også et gammelt sukkerraffinaderi, opført o. 1760 for købmand Johan Späth. Man rev ikke hele villaen ned med eet, men lod en stump stå tilbage. Det siges, at der i flere af byens gamle huse findes genanvendte materialer fra Villa Augusta, bl.a. i St. Annagade 31, samt i en sidste år nedrevet bygning på Grønnehavevej 30.

Fineckes øje, og da den sidste ætling døde i 1801, blev det stamhus for en slægtning, den svenske general, friherre Carl Philip von Blixen, der tilhørte en ældgammel pommersk adelslægt. Han ændrede sit navn til von Blixen-Finecke, og han var farfar til baronen, som døde i 1873. Den afdøde var en mand med mange og skiftende interesser. Han blev medlem af Folketinget og var i nogle måneder udenrigsminister og minister for Slesvig i ministeriet Rotwitt. I den første slesvigske krig førte han en eskadron af herregårdsskytter. Udover Dallund ejede baronen Skjoldnæsholm i Skåne, to andre svenske godser samt nogle pommerske herregårde, så da han giftede sig med prinsesse Augusta, kunne han på Dallund føre et liv af "asiatisk luksus". Det kom til et brud med Frederik den Syvende, og Blixen-Finecke lod sig som svensk godsejer introducere i "Riddarhuset" i Stockholm og overvejede at blive svensk undersåt. Det blev der ikke noget af, og da svogeren Christian den Niende kom på tronen, fik ægteparret et nært forhold til det nye hof. Det var årsagen til, at Blixen-Finecke købte et af de gamle sukkerhuse, oprindeligt en industriejendom, hvor råsukskeret fra de dansk-vestindiske øer blev raffineret, ved Strandvejen lige syd for Helsingør. Det blev ombygget til en luksjøs sommervilla, hvor hoffet fra Fredensborg ofte aflagde besøg og beundrede den smukke udsigt over Øresund og de mange sejlskibe på rheden. Da Kystbanen blev anlagt i 1890'erne, gik villa "Augusta" med i købet. Dens smukke have blev til stationens rangeranlæg, men en rest af huset blev stående lige indtil 1950'erne. I sin sidste epoke var villa "Augusta" logi for lokomotivpersonale, som skulle overnatte i Helsingør. En stor skam, at villaen ikke fik lov at overleve.

Julen 1908

En historie om juletræet og pigen.

Der findes vist ikke mange gamle billeder af juletræer i private hjem, som dette fra Svingelport 3 i julen 1908. Det meste af julepynten findes nu på bymuseet og består af knælende engle og nisser, lametta og istapper, kræmmerhuse og kurve i forskellige former. Foran træet står en dukke og en papfigur, som forestiller Rødhætte og ulven. Om den kønne pige på billedet med slangekrøllerne og den pæne søndagskjole er der en helt speciel historie, som vel nok kan fortælles nu så længe efter. Pigen hed Karen Margrethe Donatzky, og hendes mor havde en meget besøgt systue, hvor byens fruer fik syet deres kjoler. Christiane Donatzky var gift med Emil Donatzky, en bror til redaktøren på Hel-

singørs Avis. De havde ingen børn, men det har åbenbart ikke været Emils skyld, eftersom han havde to børn med fru Olsen, som havde et ismejeri på Østerbro. Karen Margrethe var den ældste, men da den næste, en dreng, arriverede to år efter, blev fru Christiane træt af mandens månedlige ture til Østerbro med børnepenge, og de blev enige om at adoptere pigen.

som saaledes kom til at vokse op i Helsingør. Efter billedet at dømme er hun vokset op i et godt borgerligt miljø. Karen Margrethe blev ikke gift, men brøderens datter har fortalt os historien og skænket faste-rens efterladenskaber til Helsingør Kommunes Museer.

Annette Aagaard.

Julegaveideer i året 1894.

Der var en tid, da man ved køb af varer ikke fik udleveret en ussel lille kassebon, men en smukt håndskrevet regning, ofte med et påtrykt reklamebillede som dette, hvor blikkenslager Christian Nielsen i Bjergegade 4 gør opmærksom på sit rig- holdige »Lager af alle Husholdningsar-

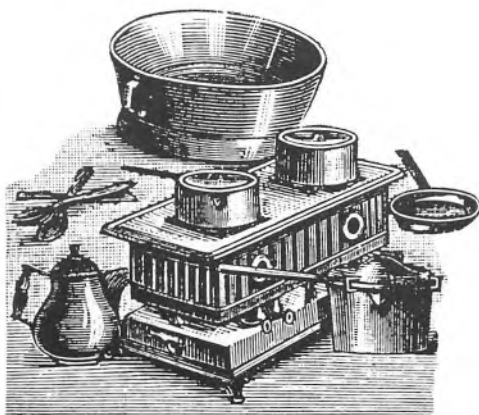
tikler«. I forgrunden ses bl.a. et dukke- komfur med to kasseroller, sikkert sprittfy- ret, og mellem forskellige kedler, kander, pottemål og rivejern noget, der kunne lig- ne en henkogningskedel. Længere tilbage ses en af de store kulkasser, som altid stod ved kakkellovnen; åben forneden, så man kunne komme til med skovlen. Til højre præsenteres vi for en mere handy udgave, som kunne transporteres fra den ene ovn til den anden. En fiks lille vandvarmer til sprit eller olie med ophængt vippekedel

mangler heller ikke i forretningens udvalg, foruden kødhakkemaskine, husholdningsvægt og petroleumslamper, såvel stående som hængende. Og den kronede kakkelovn er puttet ind i billedet allerbagerst. Jo, Christian Nielsen kunne tilfredsstille ethvert ønske i blikkenslagervarer til husmoderen i det gode borgerhjem.

Læg mærke til størrelsesforholdet mellem de enkelte ting og sager. Den ukendte op-havsmand til træsnittet har utvivlsomt klippet i forskellige varekataloger og sat billederne sammen, uanset varierende størrelser og forskelligt perspektiv. Resultatet er dog ikke så ringe endda.

Men hvad kostede så alle disse herligheder i 1894? Regningen, hvorfra træsnittet er hentet, giver desværre ikke mange oplysninger, hvad angår de større ting, men man kan se, at indkøbene fortrinsvis drejer sig om belysningen. Væger indkøbes i alenvis af 25 øre, og 2 generalbrænderglas koster 50 øre. Månedens store indkøb er en servantespand til 3 kr. 25 øre. Regningen er ført for 3 måneder, og skrevet til enkefru Boysen, som havde forretning i Strandgade 55. Priserne har derfor nok været nettopriser.

Annette Aagaard

Foredrag på Bymuseet

torsdage kl. 19.30:

9. december:

Den gode gamle tradition holdes i hævd: Julecauseri med Ingrid Dora Pedersen og Ingelise Ponsaing.
NB!! Bemærk den ændrede dato.

13. januar:

Lysbilledforedrag ved arkitekturhistorikeren Marianne Rangill Carstensen om kirkebyggeri i Danmark -fra de tidligste trækirker til nutiden moderne kirker.

27. januar:

Pia Wessel fortæller om digteren Johan Ludvig Heibergs mor Thomasine Gyllembourg -problemlitteraturens moder i Danmark og hendes for den tid utrolige kærlighedshistorie.

10. februar:

Ingrid Dora Pedersen fortæller historien om Tranquebar -og viser lysbilleder fra sin egen rejse til den gamle danske kronkoloni i Indien.

Alle foredrag finder som sædvanligt sted på Helsingør Bymuseum, Sct. Anna Gade 36 (indgang gennem gården)